

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **Ł. M.**

oskarżonego z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 lutego 2018 r.

skargi obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 7 września 2018 r., sygn. akt V Ka [...], uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 stycznia 2018 r., sygn. akt II K [...], i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania,

z urzędu w przedmiocie dopuszczalności skargi,

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 539f k.p.k.

p o s t a n o w i ł

- 1. pozostawić skargę bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć oskarżonego Ł. M. kosztami sądowymi w przedmiocie skargi.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2018 r., sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy w W. warunkowo umorzył na okres próby 3 lat postępowanie karne w sprawie Ł. M. oskarżonego o czyn z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Po rozpoznaniu apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego przez Prokuratora Rejonowego w W., Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 7 września 2018 r., sygn. akt V Ka [...], uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Skargę od wyroku Sądu odwoławczego wniósł, na podstawie art. 539a k.p.k., obrońca oskarżonego podnosząc w niej zarzut naruszenia art. 437 § 2 k.p.k.

W odpowiedzi na skargę prokurator Prokuratury Rejonowej w W. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona w niniejszej sprawie skarga obrońcy oskarżonego jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 *in fine* k.p.k.), a ponieważ została przyjęta zarządzeniem z dnia 29 listopada 2018 r. (k. 19 akt V WSU [...]), należało ją – na podstawie przepisów art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. stosowanych odpowiednio w postępowaniu skargowym (art. 539f k.p.k.) – pozostawić bez rozpoznania.

W jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. postanowienia: z dnia 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16; z dnia 22 listopada 2016 r., IV KS 2/16; z dnia 6 marca 2017 r., V KS 2/17; z dnia 21 kwietnia 2017 r., VI KS 1/17; z dnia 26 lipca 2017 r., VI KS 4/17) przyjęto, że przepisy Rozdziału 55a Kodeksu postępowania karnego stosuje się do spraw, w których postępowanie sądowe zostało wszczęte po dniu 30 czerwca 2015 r., a tym samym nie znajdują one zastosowanie w sprawach, w których akt oskarżenia wpłynął do sądu przed dniem 1 lipca 2015 r.

Nie powielając trafnej argumentacji zawartej w powołanych orzeczeniach, którą Sąd Najwyższy w tym składzie w całej rozciągłości podziela, jednoznacznie stwierdzić należy, że niniejsza sprawa nie spełnia kryteriów uprawniających do złożenia skargi od wyrok sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania. Akt oskarżenia przeciwko Ł. M. wpłynął do Sądu Rejonowego w W. w dniu 29 listopada 2013 r., a więc przed wejściem w życie w dniu 1 lipca 2015 r. przepisów określających nowy (kotradyktoryjny) model postępowania karnego wprowadzony ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247 ze zm.), a także zmieniających warunki, przy ziszczeniu się których sąd odwoławczy może w postępowaniu apelacyjnym orzekać kasatoryjnie.

W tym stanie rzeczy, niezależnie od daty wydania wyroków przez Sądy obu instancji, bezspornym jest, że w postępowaniu odwoławczym zastosowanie miał

przepis art. 437 § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. (art. 36 pkt 2 ustawy nowelizacyjnej), który nie zawierał istniejących dopiero od dnia 1 lipca 2015 r. ograniczeń uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k.). Niczego w tym przedmiocie nie mogły zmienić tego rodzaju stwierdzone w tej sprawie zaszłości jak uchylenie wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2016 r., sygn. akt V Ka [...], pierwszego – zapadłego w tym postępowaniu – wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 18 czerwca 2015 r., sygn. akt II K [...]. Powołany wyżej przepis art. 36 pkt 2 ustawy nowelizacyjnej cenzurę obowiązywania art. 437 § 2 k.p.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. – określił do prawomocnego zakończenia postępowania (podkreślenie SN). W związku z tym wydając w dniu 7 września 2018 r. wyrok kasacyjny Sąd Okręgowy w G., podobnie jak przy wcześniejszym wyroku z dnia 2 sierpnia 2016 r., nie był zobowiązany do stosowania ograniczeń uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wynikających ze zdania drugiego art. 437 § 2 k.p.k. Podobnie będzie również w sytuacji, gdy następny wyrok sądu *meriti* zostanie poddany kontroli instancyjnej.

Podsumowując, stwierdzić więc należy, że instytucja skargi, o której mowa w art. 539 a k.p.k., wprowadzona ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 437), do postępowania prowadzonego w niniejszej sprawie zastosowania mieć nie mogła.

Powyższe implikowało wydaniem orzeczenia jak w części dyspozytywnej, a także obciążeniem skarżącego kosztami sądowymi postępowania skargowego.

Na postanowienie niniejsze zażalenie nie przysługuje.